

عنوان مقاله:

جستاری در معرفت بخشی گزاره های در حالی

محل انتشار:

دوفصلنامه الهیات قرآنی، دوره 2، شماره 2 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

حبیب الله حلیمی جلودار - عضو هیئت علمی دانشگاه مازندران، دانشکده الهیات و معارف اسلامی

خلاصه مقاله:

زبان قرآن به معنای ماهیت گزاره های قرآنی و صفات آن ها است. با مفروض دانستن معناداری گزاره های قرآنی، در این مقاله به این سوال پاسخ داده شد که: آیا صرف نظر از شرایط ادراکی و روانی گوینده، گزاره های قرآنی، موقعیتی و رای خود دارند تا در نتیجه فهم قرآن، فهم و شناختاری و معرفت بخشی باشد یا اینکه گزاره های قرآنی ویژگی نمادین یا اسطوره ای دارند با بررسی کتاب الهی، تفاسیر و کتب مربوط، این گونه نتیجه حاصل شد که دلایل برون دینی مانند: بنای عقلا و عرف در واقع نما بودن جملات خبری، ارسال معجزات به هنگام اعتراضی تردید مردم، قابلیت اثبات عقلانی گزاره های قرآنی؛ و دلایل درون دینی از قبیل: زبان علمی و عقلی گزاره هایی که قرآنی، تصریح بر نفی شک قرآن از امور غیبی، رد شاعر یا کاهن بودن رسول خاتم، وجود وعده و وعید در گزاره های قرآنی و ... دلالت بر واقع نمایی و معرفت بخشی گزاره های قرآنی دارند.

کلمات کلیدی:

زبان قرآن، معرفت بخشی، گزاره ها، برون دینی، درون دینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/706922>

